

Six

“Tja, wat nu, naar links of naar rechts”, we hadden het strand iets overzichtelijker verwacht, het was erg druk.

“Komen jullie voor die zeehond? Die ligt daar”. Hij wees naar links.

Wij keken naar links en zagen geen zeehond. “Hoe ver is het?”.

“Nou. zo’n 700 meter”.

We pakten de zeehondenbak weer op en gingen op pad.

Die zeehondenbak mogen we opslaan bij het vogelasiel. Op weg naar een stranding halen we deze dan op.

De strandslag waar we nu waren is de verste in ons gebied. Het is strandslag Drooghe Weert bij Julianadorp. De strandtent daar heet “Paal 6”.

Het was een mooie zonnegge dag en er waren veel mensen op het strand. Terwijl we met de zware zeehondenbak vooruit sukkelden, werden we meermalen gewezen op de zeehond die op het strand zou liggen.

Ik begon het idee te krijgen dat we ons in een Duitse enclave bevonden, iedereen die ons aansprak deed dat in het Duits. Nu is mijn Duits niet zo goed want talen liggen me niet zo, op school liet ik ze altijd zo snel mogelijk vallen. Duits viel meestal als eerste. Direct gevolgd door Frans. Talen zijn niet zo mijn ding, ik ben meer voor wis- en scheikunde. Logica ligt mij nu eenmaal beter.

Na krampachtig gegraveerd in mijn geheugen, wanhopig op zoek naar wat fatsoenlijk Duits, begrepen we dat het nog een eindje lopen zou zijn. Helaas, want de bak leek bij elke stap door het mulle zand zwaarder te gaan wegen.

In de verte zagen we een donkere gedaante op het strand liggen. De afstand van 700 meter kwam hier ook aardig mee overeen.

Toen we uiteindelijk dichterbij kwamen bleek de “zeehond” er anders uit te zien dan verwacht, de kleur was vreemd blauw en nogal plastic-achtig. Dit was dus niet de zeehond, maar wat aangespoeld vuilnis.

“Volgens mij ligt hij daar”, Lidy, mijn rijderster, wees zo’n 300 meter verder. Daar stonden een aantal mensen bij wederom een donkere gedaante.

In gedachten zag ik ons al weer teruglopen met die bak, maar ditmaal gevuld met een zeehond. Die gedachte stemde me, ondanks het mooie weer, wat somber.

Nu zijn de dieren die aanspoelen meestal jong en dus nog niet zo groot en als het dan ook nog een “gewone zeehond” betreft is deze nog wel te tillen. De andere zeehondensoort in de Noordzee is de grijze zeehond en die is bijna twee keer groter.

Een Duitse man met kind zag ons en deed weer een aanslag op mijn taalvaardigheden. Hij bood aan om te helpen tillen.

Dat is het grote voordeel van vakantiegangers en daarbij maakt het niet uit waar ze vandaan komen, de verveling treedt al snel op en men is blij met een verzetje.

Volgens mij kreeg hij daar later spijt van, maar zover was het nog niet.

Toen we bij de zeehond aan kwamen leefde hij nog. Het bleek inderdaad om een “gewone zeehond” te gaan. Een jong dier nog. De meeste zeehonden die aanspoelen zijn jong, nog geen jaar oud. Deze was nog geen meter lang.

Onze zeehond zag er echter nog erg alert uit. Toen ik dichterbij kwam liet hij zijn tanden zien en die zagen er vervaarlijk uit, een beetje als die van een agressieve hond.

Nu waren we voorbereid en hadden twee paar handschoenen in de bak gedaan, waarvan één paar stevig en dik. Deze deed ik aan. Hoe pakten we dit nu verder aan, we moesten uit de buurt van die tanden blijven, ik wilde mezelf en de handschoenen graag heel houden. Ik zag maar één oplossing. Ik wierp me op de rug van het dier en zat erop als op een paard. Het dier bleek zo makkelijk in bedwang te houden en ik was uit de buurt van die tanden.

Lidy had ondertussen de bak op zijn zijkant gezet en naast de zeehond geplaatst. Ik zag geen andere oplossing om het dier in de bak te krijgen dan door hem er in te rollen, terwijl ik hem in bedwang hield.

Dit ging wonderbaarlijk goed en even later zat de zeehond in zijn bak, deksel er op en klaar.

Het dier zag er intact uit, maar toch bloedde het. Vooral bij de bek. Maar dat is niet onze taak, uitwendige bloedingen kunnen we wat behandelen en verbinden, maar interne verwondingen zijn voor de professionals van de dichtstbijzijnde zeehondenopvang en dat is voor ons EcoMare op Texel. Vanwege de tanden laten we uitwendige verwondingen ook graag aan hen over.

Omdat je altijd maar moet afwachten hoe een dier ervoor staat als je een oproep krijgt, gaan we meestal eerst kijken en aan de hand van de bevindingen aldaar bellen we de juiste instantie op. In dit geval dus EcoMare.

Tijdens het telefoontje met EcoMare wordt er naast de toestand van het dier ook gevraagd naar de naam van de vinder. Meestal krijgt het gevonden dier dan de naam van die persoon. Nu hadden we al een paar telefoontjes gekregen over de zeehond en zo'n beetje iedereen op het strand had hem in de tussentijd al eens gevonden, dus was er geen echte vinder en dus ook geen naam. Nu waren we hier op voorbereid. Het dier was gevonden in de omgeving van strandtent "Paal 6", dus had ik daar een afgeleide op bedacht in de vorm van het woord zes, maar dan in het Engels en zo werd het "Six". Het mag duidelijk zijn dat Engels me wat beter ligt. Na ons telefoontje zouden ze zo snel mogelijk naar Den Helder komen. Nu duurt het altijd even vanwege de bootreis. Dat kwam nu goed uit, want we waren nog lang niet bij de veerhaven. Eerst een kilometer door het zand met een gevulde bak en dan nog van Julianadorp naar de veerhaven. Dat ging zeker meer dan een uur duren.

Onze meetil-Duitser, van de heenweg, was bij ons gebleven en begon weer enthousiast aan de gevulde bak te sjorren. En zoals verwacht viel dit niet mee. Om de paar honderd meten stopten we even en wisselden van plaats om bepaalde spiergroepen wat te ontlasten. Na zo'n 400 meter werden we bijgestaan door een tweede Duitser. We hadden nu ieder een hoek van de bak te pakken. Dit ging echter niet lang goed. Lidy hield het niet langer vol en de til-plekken moesten worden herverdeeld. Ook de armlengtes van ons, de tillers, waren verschillend, dus bij elke ronde van wisselen tilde je wat lichter of zwaarder. Uiteindelijk kwamen we bij de ambulance aan. We tilden met z'n allen de bak in de auto. We bedankten onze hulpvaardige oosterburen hartelijk en gingen even zitten uitpuffen in de auto.

Ik startte even later de auto en zette hem in zijn achteruit, op zoek naar een plek om te keren, maar zo hulpvaardig als ze op het strand waren, zo dwars waren die Duitsers op de weg. Ze wilden maar niet opzij en in mijn achteruitkijkspiegel zag ik continue beentjes, schepjes en karretjes opdoemen.

Na verloop van tijd kon ik echter keren. Daarna ging het een stuk beter. We reden naar de doorgaande weg, richting de Teso, de veerhaven.

Op het afgesproken tijdstip kwamen we bij de veerboot aan. Niet bij de boot zelf, maar op een punt waar de weg *naar* de boot en de weg *van* de boot elkaar kruizen. Zo kunnen de mensen van EcoMare meteen de boot weer op.

Tussen alle auto's die in een stroom van de boot afkwamen zagen we echter geen busje van EcoMare, wel stopte er een gewoon autootje bij ons. "De bus is stuk" zei de chauffeuse "we moeten het even met deze doen".

Uit haar auto haalde we een nieuwe lege bak. Onze gevulde bak plaatsten we weer in haar auto. Six was op weg naar Texel. Weer kregen we de vraag naar de naam van de vinder en wederom vertelden we hoe we aan de naam "Six" waren gekomen. Of de zeehond op Texel nog die naam zou dragen betwijfelden we, want ook nu ontstond er weinig enthousiasme bij het horen van die naam.

Nadat we de nieuwe zeehondenbak hadden teruggebracht naar het vogelasiel belden ze van EcoMare. Het dier was goed overgekomen en bleek longworm te hebben, vandaar dat bloed rond zijn bek.

Deze aandoening is vrij eenvoudig te behandelen en Six, of hoe hij nu ook heet, zou binnenkort weer in zee kunnen dartelen.

Gewone zeehond

Mannetje: lengte van 130 tot 195 centimeter
gewicht van 55 tot 130 kilo

Vrouwtje: lengte van 120 tot 155 centimeter
gewicht van 45 tot 105 kilo

Geboorte: rond juni en juli

Grijze zeehond of Kegelrob

Mannetje: lengte van 195 tot 330 centimeter
gewicht van 170 tot 350 kilo

Vrouwtje: lengte van 165 tot 250 centimeter
gewicht van 105 tot 220 kilo

Geboorte: tussen september en november

Ook al zien ze er aandoenlijk uit, hun tanden zijn dat zeker niet.

De zeehonden eten vis en inktvis, soms zelfs een vogel. Vandaar de vorm van hun tanden.

Gegroet, Ronald Post